

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: Z.-L. N.
proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, IČO:
00007064, pošt. schr. 21/OAM, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 26. 7. 2023 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 6. 2023 č. j.
OAM-1802-27/ZR-2023

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Žaloba

1. Včas podanou žalobou proti rozhodnutí správního orgánu se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 6. 2023 č. j. OAM-1802-27/ZR-2023 (dále jen „*napadené*“

rozhodnutí“), kterým žalovaný podle § 871 odst. 1 písm. a) a f) zákona č. 326/1999 Sb. (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zrušil platnost povolení žalobce k trvalému pobytu a podle § 50 odst. 1 písm. b) zák. č. 326/1999 Sb. udělil žalobci výjezdní příkaz na 30 dnů od právní moci rozhodnutí.

2. Žalobce svou žalobu odůvodnil tím, že se snaží řádně plnit uložené tresty, pravidelně hradí peněžitý trest, dodržuje zákaz řízení, absolvoval léčbu v psychiatrické léčebně, abstinuje a má to v úmyslu i nadále, má dohled probačního úředníka, dochází každý týden do programu pro agresivní řidiče, dochází do zaměstnání, je ženatý, jeho blízká rodina žije v místě jeho trvalého pobytu, dodržuje zákony.
3. V doplnění žaloby ze dne 30. 8. 2023 žalobce uvedl, že správní orgán nedostatečně zhodnotil přiměřenost napadeného rozhodnutí, pouze obecně zhodnotil spáchané trestné činy, jež nepodrobil výraznému hodnocení, odkázal pouze na obecné skutečnosti týkající se bezpečnosti, aniž by naplnil požadavky judikatury na individualizované zhodnocení jeho případu. Správní orgán zcela pominul aktuální kroky, jež žalobce podnikl ke své nápravě, a v napadeném rozhodnutí je nezohlednil, stejně tak jako dosavadní judikaturu týkající se proporcionality narušení veřejného pořádku a dopadů do jeho soukromého a rodinného života. Žalobce dále namítal, že nemohla být naplněna podmínka ust. § 871 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, neboť trestný čin, za který byl odsouzen rozsudkem ze dne 14. 1. 2019, č. j. 8 T 223/2018, již byl z rejstříku trestů vymazán, a proto je třeba na něj hledět, jako že tento trestný čin nespáchal. Z rozhodnutí ani není zřejmé, že by tomuto odsouzení žalovaný přisoudil menší váhu.
4. Dále žalobce namítal nesprávnost druhého výroku rozhodnutí, neboť je nucen vycestovat z ČR, což však není možné, neboť je občanem Rumunska, tedy má občanství EU a i bez trvalého pobytu tak může nadále na území ČR pobývat, neboť mu nikdy nebylo uděleno správní či trestní vyhoštění a rozhodnutí je v tomto ohledu nezákonné, neboť jej nutí vycestovat.
5. Žalobce z uvedených důvodů žádal, aby soud napadené rozhodnutí zrušil.

II.

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný s odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že žalobce v žalobě opakuje argumenty, které uváděl již v rámci správního řízení před vydáním napadeného rozhodnutí a z tohoto důvodu v plném rozsahu odkazuje na odůvodnění rozhodnutí. Zopakoval, že se žalobce dopustil opakovaného a závažného narušení veřejného pořádku a zároveň byl nejméně třikrát pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu, čímž byly splněny podmínky pro zrušení jeho trvalého pobytu uvedené v ust. § 871 odst. 1 písm. a) a f) zákona o pobytu cizinců. Je chvályhodné, že se žalobce v současné době snaží žít řádným životem a dobrovolně podstoupil protialkoholní léčbu či program pro agresivní řidiče, avšak pokud se dopustil hned několika trestných činů naposledy v říjnu a listopadu 2022, pak dle názoru žalovaného se zatím nejedná o dostatečně dlouhou dobu pro závěr, že žalobce již nepředstavuje nebezpečí pro veřejný pořádek, nehledě na to, že zkušební doba podmíněného odsouzení mu vyprší až dne 13. 3. 2025. Řádné chování a dodržování probačního dohledu a snaha o nápravu je především v nejlepším zájmu žalobce a jeho rodiny, navíc jakékoliv opětovné porušení zákona během zkušební doby podmíněného odsouzení může znamenat přeměnu jeho trestu na nepodmíněný a jedná se tedy o okolnost, již

společnost u odsouzeného předpokládá. Žalovaný jakožto správní orgán musí dbát na to, aby jeho rozhodnutí bylo ve veřejném zájmu. Ohledně tvrzeného zásahu do rodinného a soukromého života žalobce odkázal žalovaný na odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž se rodinnou a osobní situací žalobce i přiměřeností dopadu rozhodnutí do jeho života zabýval. S ohledem na veřejný zájem a závažnost spáchané trestné činnosti však žalobcovy rodinné a pracovní vazby či délka pobytu na území ČR nepřeváží negativní okolnosti jeho chování spojené s trestnou činností. Vzhledem k tomu, že napadené rozhodnutí nezasahuje do práva volného pohybu občana EU podle směrnice 2004/38/ES a žalobce bude moci na území ČR i nadále pobývat se svou rodinou a pracovat, nepovažuje žalovaný zásah do rodinného a soukromého života žalobce za nepřiměřený. Ztráta některých výhod spojených s vlastnictvím pobytového oprávnění pro občany EU bude vzhledem k závažnému protiprávnímu jednání žalobce naprosto přiměřeným dopadem do jeho života. Dle názoru žalovaného bylo žalobou napadené rozhodnutí vydáno v souladu se zákonem a z tohoto důvodu navrhl, aby byla žaloba zamítnuta pro nedůvodnost.

III.

Rozhodnutí bez nařízení jednání

7. Žalovaný vyjádřili svůj souhlas s rozhodnutím o věci samé bez jednání, přičemž žalobce na nařízení ústního jednání trval. S ohledem na tuto skutečnost soud ve věci nerozhodl ve lhůtě stanovené v § 172 odst. 10 věta první zákona o pobytu cizinců. Jednání proběhlo v nepřítomnosti žalovaného, který se z jednání omluvil.

IV.

Posouzení věci soudem

8. Žaloba není důvodná.
9. V souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, přičemž přezkumná činnost soudu respektovala dispoziční zásadu vyjádřenou v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. - takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
10. Podle § 871 odst. 1 písm. a) a f) zákona o pobytu cizinců „*Ministerstvo rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení ohrožuje bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušuje veřejný pořádek, není-li zahájeno řízení o správním vyhoštění a byli-li soudem ČR v nejméně 3 případech pravomocně odsouzeni za spáchání úmyslného trestného činu, za podmínky, že od právní moci posledního odsouzení do zahájení řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu neuplynula doba delší než 1 rok za podmínky, že rozhodnutí bude přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života.*“
11. Žalobce byl v České republice opakovaně pravomocně odsouzen za spáchání úmyslných trestných činů. Konkrétně Okresním soudem v Tachově, rozhodnutím ze dne 14. 1. 2019, sp. zn. 8 T 223/2018, přičemž k odsouzení došlo schválením dohody o vině a trestu pro

úmyslný trestný čin dle § 274 odst. 1/2A z. č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, žalobci byl uložen trest podmíněného odnětí svobody ve výměře 8 měsíců se zkušební dobou do 14. 1. 2021 v délce 2 let, osvědčení se: 1. 7. 2021, byl uložen zákaz činnosti ve výměře 26 měsíců, zákaz činnosti: zákaz řízení motorových vozidel, výkon: 14. 3. 2021, peněžitý trest – počet denních sazeb: 20, výše denní sazby: 1000, měna CZK, náhradní trest – počet měsíců 2, zaplacen: 17. 8. 2020, zahlazení ze zákona č. 3333/2020 Sb.

12. Dále byl žalobce pravomocně odsouzen Okresním soudem Cheb, trestním příkazem ze dne 15. 8. 2022, sp. zn. 2 T 48/2022, dle § 274 odst. 1/2A z. č. 40/2009, trestní zákoník pro úmyslný trestný čin, přečin, k odnětí svobody podmíněně ve výměře 7 měsíců, zkušební doba do 28. 3. 2024, počet měsíců: 18, zákaz činnosti ve výměře 2 roků, zákazu činnosti spočívajícím v zákazu řízení motorových vozidel.
13. Dále byl žalobce odsouzen trestním příkazem Okresního soudu Cheb č. j. 6 T 160/2022 ze dne 19. 12. 2022 dle § 274 odst. 1/2C z. č. 40/2009, trestní zákoník pro úmyslný trestný čin, přečin, § 337 odst. 1A trestní zákoník ve znění z. č. 330/2011 Sb. úmyslný trestný čin, přečin, podmíněné odsouzení k trestu odnětí svobody s dohledem, výměra – počet měsíců: 8, zkušební doba – datum do 13. 1. 2025, počet měsíců: 24, přiměřená omezení a povinnosti, peněžitý trest, výměra – počet denních sazeb 30, výše denní sazby: 500 CZK, přiměřená omezení a povinnosti, zákaz činnosti v trvání 18 měsíců spočívající v zákazu řízení motorových vozidel. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 13. 1. 2023. Za situace, kdy žalovaný vydal dne 26. 1. 2023 Oznámení o zahájení správního řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu občana EU, je zřejmé, že byla splněna podmínka upravená v § 87l odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, tedy že od právní moci posledního odsouzení do zahájení řízení neuplynula doba delší než 1 rok.
14. V průběhu správního řízení byl vydán Okresním soudem v Chebu trestní příkaz č. j. 2 T 56/2023-150 ze dne 4. 4. 2023, jímž byl žalobce uznán vinným pro spáchání pokračujícího přečinu poškození cizí věci podle § 228 odst. 1 trestního zákoníku a byl za tento přečin odsouzen k souhrnnému podmíněnému trestu odnětí svobody v délce 10 měsíců se zkušební dobou v délce 26 měsíců s dohledem, k zákazu činnosti řízení motorových vozidel na dobu 18 měsíců a k peněžitému trestu ve výměře 15 000 Kč, přičemž byl zrušen výrok o trestu z trestního příkazu uvedeného v předchozím odstavci.
15. Vzhledem k žalobním námitkám žalobce bylo spornou otázkou, zda žalovaný dostatečně a individualizovaně zhodnotil přiměřenost napadeného rozhodnutí z hlediska narušení veřejného pořádku a dopadů do soukromého a rodinného života žalobce.
16. Spornou žalobce dále učinil otázku, zda byla naplněna podmínka ust. § 87l odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, neboť trestný čin, za nějž byl žalobce odsouzen rozsudkem ze dne 14. 1. 2019 č. j. 8 T 223/2018 již byl vymazán z rejstříku trestů, a proto je dle žalobce třeba na něj pohlížet, jako by tento trestný čin pro účely uvedeného ustanovení nespáchal, přičemž z rozhodnutí ani není, dle žalobce zřejmé, že by uvedenému odsouzení žalovaný přisoudil menší váhu.
17. Žalobce dále namítal nezákonnost druhého výroku rozhodnutí, neboť je tímto nucen vycestovat z ČR, ačkoli je občanem státu Rumunska, tedy jako občan EU může i bez trvalého pobytu nadále na území ČR pobývat, neboť mu nikdy nebylo uděleno správní nebo trestní vyhoštění.
18. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že se žalovaný v rozhodnutí zabýval věcí žalobce dostatečně individualizovaně, v té souvislosti odůvodnil, z jakých konkrétních důvodů

považuje žalobcem spáchané narušení veřejného pořádku za závažné, poukázal na neúčinnost mu ukládaných podmíněných trestů a déle trvající trestnou činnost páchanou i ve zkušební době podmíněného propuštění, poukázal na to, že žalovanému byla stanovena zkušební doba až do 13. 3. 2025 s tím, že až do uplynutí zkušební doby lze považovat hrozbu narušení veřejného pořádku žalobcem za aktuální. V případě žalobce se nejedná pouze o jedno samotné odsouzení pro trestný čin, ale o souhrn opakované trestné činnosti, kdy chování žalobce lze zcela prokazatelně vyhodnotit tak, že představuje aktuální, skutečné a dostatečně závažné ohrožení základních zájmů společnosti, zejména zájmu na dodržování zákonů ČR, zájmu na ochraně veřejného pořádku a ochraně většinové společnosti a jejího majetku. Žalovaný dále zohlednil individuální okolnosti života žalobce, přihlédl k jeho celkové životní situaci, k tomu, že na území ČR žije již přes 10 let, má stabilní zaměstnání, skoro 5 let je ženatý s českou manželskou a splácí hypotéku na byt. Žalovaný vzal v úvahu, že žalobce se svou závislostí bojuje, dobrovolně podstoupil šetření na psychiatrické klinice a požádal o zanesení do Rejstříku fyzických osob vyloučených z účasti na hazardních hrách, od posledního odsouzení vede řádný život, snaží se na sobě pracovat, což vyplývá i z průběžné zprávy o dohledu Probační a mediační služby, s níž žalobce spolupracuje od počátku března 2023. Toto vše je především v nejlepším zájmu žalobce a jeho rodiny, přičemž žalovaný tyto skutečnosti kvitoval, avšak připomněl, že žalobce tak částečně učinil až v reakci na trestní řízení u Okresního soudu v Chebu, jež bylo zahájeno dne 15. 12. 2022, přičemž soud o 4 dny později rozhodl, aby se účastník podrobil vhodnému programu sociálního výcviku a převýchovy. Nelze zároveň opominout, že léčba závislosti vyžaduje spoustu času a pevnou vůli, přičemž nelze postavit na jisto, že žalobce bude ve své léčbě úspěšný. Žalovaný dále zohlednil, že žalobce je ženatý, bezdětný, v produktivním věku, nemá vlastnické právo k žádné nemovitosti na území ČR, kde žije i jeho matka a bratr. Povolení k trvalému pobytu občana EU bylo žalobci uděleno v červnu 2022, přičemž od listopadu 2017 mu byl udělen přechodný pobyt občana EU a již po půl roce svého pobytu na území se poprvé dopustil trestného činu a v následujících letech v trestné činnosti pokračoval, což rozhodně nesvědčí o úspěšné integraci.

19. Žalovaný ve vztahu k rodinnému životu žalobce dále uvedl, že jeho rozhodnutím dojde pouze k odebrání pobytového oprávnění, tudíž žalobce bude jako občan EU na území ČR i nadále pobývat, vést rodinný život i pracovat bez platných povolení k pobytu s tím, že žalobci nic nebrání v tom, aby si o nové pobytové oprávnění na území ČR požádal později.
20. Je zřejmé, že napadeným rozhodnutím bylo žalobci toliko odebráno nejvyšší pobytové oprávnění, tedy mu nebyl zakázán další pobyt v ČR a žalobce tak může požádat o pobytové oprávnění nižšího standardu. I tato skutečnost oslabuje argumentaci žalobce o nepřiměřenosti rozhodnutí žalované.
21. Uvedené závěry týkající se důsledků napadeného rozhodnutí v souvislosti s možností nadále setrvat na území ČR jsou zároveň odpovědí na žalobní námitku týkající se údajné nesprávnosti druhého výroku rozhodnutí, neboť je zřejmé, že žalovaný svým rozhodnutím nenutí žalobce vycestovat z území ČR natrvalo či dlouhodobě a nezasahuje do práva volného pobytu žalobce jakožto občana EU podle směrnice 2004/38/ES.
22. Za situace, kdy žalobce nevznese žádnou konkrétní námitku týkající se nepřiměřenosti rozhodnutí a jeho dopadů do soukromého a rodinného života a tato ani nebyla v průběhu správního řízení zjištěna, pak žalovaný na základě uvedených skutečností dospěl ke správnému závěru, a to, že zásah do soukromého nebo rodinného života žalobce za těchto okolností nelze považovat za nepřiměřený.

23. Soud se s výše uvedenými závěry žalovaného plně ztotožňuje, a dospěl proto na základě jím v dostačujícím rozsahu shromážděných informací i k níže uvedenému k závěru, že se žalovaný přiměřeností rozhodnutí v souladu s § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců zabýval, přičemž své úvahy popsal a přijatý závěr dostatečně odůvodnil. Soud se proto zcela ztotožnil se závěrem žalovaného, že veřejný zájem na zrušení trvalého pobytu žalobce je vzhledem k jeho opakované trestné činnosti větší, než dopad do jeho soukromého nebo rodinného života. Vzhledem k opakované neúčinnosti podmíněných trestů existuje u žalobce vysoká míra rizika recidivy i v budoucnu a to i přes jeho v současné době prokazovanou snahu změnit dosavadní styl svého života. Povolení k trvalému pobytu je vyjma českého občanství nejvyšším pobytovým statutem, a pokud cizinec porušuje zákony České republiky, není ve veřejném zájmu, aby mu tento pobytový status se všemi výhodami, jež z něho plynou, zůstal. S ohledem na nebezpečnost a dlouhodobost trestné činnosti, které se žalobce dopustil, je zde převažující veřejný zájem na ochraně veřejného pořádku nad zájmem žalobce při absenci specifických jeho rodinných vztahů, která by mohla převažovat nad zájmem státu.
24. Přiměřenost rozhodnutí je nutno posuzovat nejen podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, ale i dle Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), kterou je Česká republika vázána, zejména pak dle čl. 8 Úmluvy, ze kterého plyne právo každého na respektování soukromého a rodinného života. Za překážku zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu je třeba považovat pouze zásah nepřiměřený, přičemž přiměřenost je třeba posuzovat na základě kritérií stanovených zákonem a vyplývajících rovněž z judikatury ESLP vztahující se k čl. 8 Úmluvy. Tato judikatura zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 18. 10. 2006, *Üner proti Nizozemsku*, stížnost č. 46410/99, body 57-58, a rozsudky ESLP ze dne 31. 1. 2006, *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, stížnost č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, *Nunez proti Norsku*, stížnost č. 55597/09, bod 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s (někdy) opačnými zájmy státu. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2021, č. j. 10 Azs 356/2020 – 58, bod 15).
25. Další žalobní námitkou bylo, že žalovaný dle žalobce pominul, že nemohla být naplněna podmínka ust. § 87l odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, neboť trestný čin, za který byl žalobce odsouzen rozsudkem ze dne 14. 1. 2019 č. j. 8 T 223/2018 již byl vymazán z rejstříku trestů, a proto je třeba na žalobce hledět, jako že tento trestný čin pro účely uvedeného ustanovení nespáchal, a proto nemohla být naplněna dispozice tohoto zákonného ustanovení. Ani tuto žalobní námitku soud neshledal důvodnou. V řízení bylo prokázáno, že žalobce byl pro svoji trestnou činnost odsouzen čtyřikrát, z toho ve třech případech pravomocně, přičemž jeho první odsouzení pod sp. zn. 8 T 223/2018 ze dne 14. 1. 2019 bylo zhlazeno. Žalovaný se na str. 4 a 5 rozhodnutí vlivem zhlazení odsouzení na posouzení naplnění podmínky uvedené v § 87l odst. 1 písm. f) zabývá dostatečným způsobem, odkazuje v té souvislosti na judikaturu, z níž vyplývá, že zhlazení odsouzení nenastoluje fikci, že se skutek nestal, avšak na pachatele se pouze hledí, jako by nebyl odsouzen a je možno, aby

jednání, za něž byl odsouzen, hodnotil pro účely tohoto tytu řízení jako závažné porušení veřejného pořádku.

26. Zároveň je třeba zopakovat, že správní orgány rozhodující podle zákona o pobytu cizinců mají právo požadovat nejen výpis, ale i opis z evidence Rejstříku trestů a dozvědět se tak nejen o odsouzeních, jež vyplývají z výpisu z Rejstříku trestů, ale i o zahlazených odsouzeních, jež vyplývají pouze z jeho opisu, a to právě proto, aby je mohly zohlednit při rozhodování podle uvedeného zákona.
27. Zahlazení odsouzení tedy nenastoluje fikci, že se skutek nestal. Skutečnost, že jedno z rozhodnutí týkající se trestné činnosti žalobce bylo zahlazeno, neznamená, že žalovaný nemohl tuto trestnou činnost hodnotit v řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2021, č. j. 2 Azs 245/2020-41). Minulá trestná činnost cizince nadto může být rozhodující pro zrušení povolení k trvalému pobytu i v případě, kdy se již cizinec v době vydání rozhodnutí porušování veřejného pořádku nedopouští (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2017, č. j. 9 Azs 313/2016-41, a ze dne 20. 10. 2020, č. j. 1 Azs 58/2020-42).
28. Soud proto dospěl k závěru, že žalovaný nepochybil, pokud přihlédl ke všem třem (tedy i jednomu zahlazenému) odsouzením žalobce. Tzv. fikce neodsouzení, na základě které se na pachatele hledí, jako by nebyl odsouzen (§ 106 trestního zákoníku), totiž nevede k tomu, že by došlo k „výmazu“ existence samotného skutku. Stále platí, že žalobce se trestné činnosti dopustil a byl za ni pravomocně odsouzen.
29. Zároveň zahlazení odsouzení není pro posouzení zákonnosti rozhodnutí žalovaného zcela bez významu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2013, č. j. 1 As 175/2012-34). Jak vyplývá z výše uvedeného, žalovaný se i touto skutečností na str. 4 a 5 svého rozhodnutí dostatečně zabýval a své závěry dostatečně odůvodnil.
30. Soud se v plném rozsahu ztotožnil se závěry žalovaného, že byly splněny podmínky pro zrušení platnosti povolení žalobce k trvalému pobytu, neshledal žádný z žalobcem uplatněných žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

V.

Náklady řízení

31. Náhradu nákladů řízení soud výrokem II rozsudku žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s. ř. s. nepřiznal, protože žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 13. 11. 2023

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně